

Alon a bohyňa temnoty

Počas neskorej noci plápolal v malom hájiku oheň. Sedel pri ňom muž v skromnom oblečení s mečom za opaskom. V jeho unavených lesklých očiach sa odrážalo svetlo plamienkov.

Opodiaľ sa v tme pásli tri kone.

Vyčerpaný Alon sa ledva držal pri zmysloch. Obával sa démonov a snov o krvavej rieke. Aspoň, že neozýval jeho žalúdok. Zjedol chlieb, syr a kus soleného mäsa.

Sarita prišla k ohnisku a čosi niesla v rukách. Mala na sebe hnedé rúcho, avšak tvár neukrývala pod kapucňou ako zvyčajne. Hodila do ohňa šaty, v ktorých ušla z malej farmy. Pohltili ich plamene a vzbĺkli rýchlejšie ako suchá slama. Chcela sa zbaviť odporných spomienok na ten prekliaty dom a hnusného oplzlého starca.

Potom si sadla k ohňu a schúlila sa do kľbka tak že mala kolená až pri brade. Pozerala ako sa šaty premieňajú na čierny popol.

„Hej,“ spustila odrazu Sarita. „Čo si robil?“

„Hmm?“ mrmlal neprítomne Alon. „Kedy?“

„Čo si robil predtým, než si ma našiel v tom dome?“

Alon si spomenul na zážitky posledných dní. „Keď nás napadli démoni, zachránila ma čarodejnica lesa.“ Nechcelo sa mu veľmi rozprávať a vôbec nie o týchto nepríjemných udalostiach. „Potom som stretol rytierov zo Skálie. Viedol ich barón Herald Steman.“

„Viedol?“ opýtala sa Sarita. „Už ich nevedie?“

„Napadli nás démoni,“ odpovedal jej. „Rytieri proti nim bojovali, ale márne. Býčí démon a jeho armáda ich premohli.“ Obrazy krvavých bojov sa mu zjavili pred očami. „Utiekol som. Nemal som na výber.“

„Býčí démon?“

„Áno,“ prikývol Alon.

„Pekelný barón,“ poznamenala Sarita zamyslene.

„Počula si o ňom?“

„Tak isto ako som počula o kozom démonovi. Býčí démon je oveľa mocnejší.“

„To som videl na vlastné oči.“

„Zachránil si sa len ty? Všetci rytieri padli v boji?“ vypytovala sa ďalej zlatovláska.

„Neviem,“ odpovedal jej. „Netuším, či to niekto prežil. Určite sa zachránila Constanza.“

„To je kto?“

„Dcéra vojvodu zo Skálie,“ spustil Alon. „Mala dýku s pentagramom, ktorý sa rozžiari, keď sú blízko démoni.“

„Ako si našiel mňa?“

„Utekal som pred démonmi. Uvidel som dom a odstavil koňa. Tam si bola ty.“

„To som nebola ja,“ ozrejmila Sarita. „Ten starý hajzel ma nejako zaklial. Moje telo obývala duša jeho ženy. Ja som sa len prizerala a nemohla som nič robiť.“

„Si v poriadku?“ opýtal sa jej Alon. „Nikdy si toľko veľa nerozprávala.“

„Chcela som len vedieť, čo všetko viedlo k tomu, aby si mi vrazil päťou do tváre.“
Venovala mu prísny pohľad.

„Ehm,“ odkašľal si umelo Alon. „Chcela si ma dobodať nožom.“

„To som nebola ja,“ ohradila sa.

Nastalo krátke ticho.

Alon prihodil do pahreby konár a ohník zapraskal. „A čo ty?“ ozval sa „Ako si sa dostala do domu?“

„Ušla som démonom. Po dvoch dňoch som vyčerpaná našla ten dom. Mentior ma privítal. Dal mi vodu. Vtedy som stratila vládu nad svojim telom.“

„Chápem.“

„Nechápeš nič,“ odsekla Sarita. „Ten... ten špinavec na mne skúšal veci...“ Ostala ticho a neprítomne pozerala pred seba.

Alon usúdil, že by sa nemal ďalej vypytovať.

Čosi sa šuchlo v tme. Na svetlo skromného ohňa vstúpila nízka žena s čiernymi rohmi na hlave. Z chrbta jej vyrastali malé netopierie krídla. „Do riti,“ zahrešila nahnevane. „Chytila som len jednu myš. Som hladná.“ Premerala si dvojicu pri ohni. „Čo tu len tak sedíte? Môžem si prisadnúť?“ Rozprávala rýchlo a bez rozmyslu.

Alon prikývol.

Vesa, netopieria žena, si sadla na zem až nebezpečne blízko pahreby. Na tvári cítila teplo. Kývala sa zo strany na stranu ako malé dieťa. „Už ste mali pečenú myš? Alebo potkana? Keď ich pečiete, tak pískajú. Robia pí, pí, pí. No, ale sú dobré, keď sa takto opečú.“

Nikto jej neodpovedal.

„Hej a čo kone? Tie by sa nedali zožrať?“

Alon si povzdychol. „Koní sa nedotýkaj.“

„Prečo? A to je jedno,“ mávla rukou. „Chytím si potkana. Uvidíte.“

„Počuj,“ oslovil ju Alon. „Odkiaľ si vlastne prišla?“

„Veď odtiaľ,“ ukázala do tmy medzi stromy.

„Myslel som, že odkiaľ pochádzaš? Ako si sa dostala do nášho sveta.“

„Aha,“ spustila Vesa. „Tak toto náhodou viem. Áno. Odkiaľ som prišla? Tak to je jednoduché. Privolal ma kult a bohynia temnoty.“

„Kto?“ čudoval sa Alon. „Aký kult?“

Sarita stuhla, ale snažila sa nedat' nič najavo. Tvárila sa neprítomne, akoby ju rozhovor nezaujímal.

„No ved' bohyňa temnoty,“ zopakovala Vesa. „Čo si hluchý?“

„Nie som hluchý,“ odsekol Alon. „Kto je bohyňa temnoty?“

„To je tá žena, ktorá ma privolala na tento svet,“ odpovedala pohotovo Vesa.

„Ale kto to je? Čo to je za ženu?“

„Bohyňa temnoty.“

Alon zaškrípal zubami. „To robíš naschvál?“

„A ty si blbec?“ odbila ho Vesa a zatrepala krídlami. „Čo sa stále to isté pýtaš?“

„Ty... A radšej nič.“ Alon by tú zvláštnu ženu najradšej hodil do ohňa.

Vesa na neho vyplazovala jazyk. „Takto vyzeráš.“

„Hej,“ pridala sa Sarita napokon a pozrela sa na ženu s krídlami netopiera. „Vesa, čo vieš o pekle?“

„No niečo viem,“ odpovedala. „Tam žijú démoni. Toto náhodou viem. Je to podobný svet ako tento, ale nežijú tam myši. A je tam viac krvi. A smrdí to tam. Viete ako to smrdí? Ako zhnitý zdochnutý potkan. Áno, áno. A nie sú tam stromy ani tráva. Vlastne je to úplne iné ako tento svet.“

„A ako si sa sem dostala?“ pýtala sa ďalej Sarita.

„No a viem ja? Nejakto to urobili,“ riekla Vesa. „Potom ma darovali starému. Ten ma zavrel do pivnice a chcel odo mňa, aby som oživila jeho ženu. Ale to sa nedá len tak.“

Alon sa zapojil do rozhovoru: „Takže jej odpovieš a zo mňa si robíš srandu?“

„Ale ty sa pýtaš hlúposti,“ odsekla Vesa. „Áno, áno. Hlúposti.“

„Nechaj ju dohovoriť,“ napomenula ho Sarita. „Vesa, pokračuj. Kto ťa privolal na tento svet?“

„To je taký kult. To náhodou viem,“ vysvetľovala ďalej. „Vedie ho žena, ktorá si hovorí bohyňa temnoty. Sú to nebezpeční ľudia. Áno sú,“ prikyvovala hlavou, akoby súhlasila sama so sebou. „Snažia sa na svet privolať temnotu, lebo veria, že prinesie poriadok.“

„Počkať,“ povedal Alon. „Takže oni privolali na svet démonov?“

„Nie, nie,“ pokrútila hlavou Vesa. „To nedokážu. Mňa privolali, ale to je skoro nič. Bohyňa temnoty obetuje ľudí a chce tak privolať peklo na zem, ale to tak nefunguje. Toto náhodou viem.“

„A ako to funguje?“ vypytoval sa Alon. „Ako sa sem dostali démoni?“

„Neviem,“ mykla plecami Vesa. „Ale takto nie. Kult mučí ľudí a zabíja. Myslia si, že takto privolajú temnotu. Ha! Ale sú hlúpi.“

Sarita si nasadila na hlavu hlbokú kapucňu. Otočila sa k ohňu chrbtom a schúlila sa na zemi, akoby nemala záujem sa ďalej zúčastňovať rozhovoru.

Vesa sa prisunula bližšie k Alonovi. Sedela od neho tak na pol zadku. „Hej, Alon,“ oslovila ho. „Vieš, že tento svet je vlastne dosť podobný peklu?“

„Nezdá sa mi,“ odfrkol.

„Oba svety sú deš... Ehm. Ako sa to povie? Počkaj, musím pomaly. Oba svety sú deš-trukčné. Deštrukčné. Tak je to.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Alon.

„V tomto svete prežiješ len vtedy, keď zoberieš niekomu život. Musíš zabiť zviera, aby si ho zjedol a mohol žiť. Vlk zabije jeleňa a zožerie ho. Ja zožeriem myš a pripravím ju o život. Rozumieš, nie? Stále sa zabíja. To je kolobeh života a smrti. Zabiješ, aby si prežil.“

Alon to nechcel priznať, ale tá popletená žena mala pravdu. „Odkiaľ toto všetko vieš, keď si z pekla? Ako môžeš poznať fungovanie nášho sveta?“

Vesa našpúlila pery a pozrela sa nad seba do tmy. Tvárila sa, akoby sa jej zapiekla hlava. „No,“ rozhovorila sa. „Ja... Proste to viem.“

„A čo mi ešte povieš?“

„Tu na tejto zemi,“ pokračovala Vesa. „Tu sa deje niečo zvláštne. Ľudia sa zabíjajú medzi sebou a nie preto, aby prežili. Človek zabije človeka len tak. Zabíjate sa vo vojne, ale nie kvôli prežitiu. Vlastne ja tomu veľmi nerozumiem, že prečo sa zabíjate. Toto náhodou neviem.“

„To neviem ani ja,“ priznal Alon. „Ľudia sa vždy vraždili navzájom.“

„Ty si zabil starého,“ rozprávala ďalej netopieria žena. „Starý chcel zabiť teba. Je to zvláštne. Vy sa zabíjate pre zábavu a pre bohatstvo. Načo ti je zlato, keď si nekúpiš ani myš? Ja by som toto nechcela. Daj mi myši a zlato si nechaj.“

„Už trepeš mimo tému,“ riekol Alon. „Nechaj myši tak.“

„No tak prečo sa zabíjate kvôli zlatu?“ spýtala sa ho Vesa. Sedela až príliš blízko neho. Štuchla ho lakťom. „No tak. Prečo?“

„Za zlato si niečo kúpiš.“

„Hej, ale prečo? Kráľ ide do vojny, aby mal ešte viac zlata. Čo chce? Už má hrad, pozemky, obrazy a všetko možné. Prečo chce viac?“

Alon nevedel odpovedať. „Ja... ja neviem.“

„Kult hovorí, že tento svet je skazený a preto treba priniesť démonov. Vieš, démoni tiež zabíjajú, aby prežili. Zabijú ťa a zožerú. Nerobia nič, čo by ľudia nerobili na zvieratách. Preto sú oba svety deš-tru...“

„Deštrukčné,“ doplnil ju netrpezlivo Alon.

„A démoni sa nezabíjajú medzi sebou,“ hovorila Vesa. „Nezbierajú zlato ani hrady. Nevedú vojnu. Zabíjajú, lebo sú hladní no a možno trochu pre zábavu. A vieš čo ešte majú ľudia spoločné s démonmi?“

„Nie.“

„Aj ľudia aj démoni dokážu ovládať mágiu. Žiadny iný tvor to nedokáže. Len človek a démon. Preto má pekelný barón horiace rohy. Démoni aj ľudia sú stvorenia mágie.“

„Ľudia aj stavajú,“ povedal Alon. „Stavíme domy a mestá. Maľujeme obrazy, spievame a žijeme so zvieratami. Zabíjame ich len pre potravu, ale tiež s nimi žijeme.“

„Áno,“ pritakala Vesa. „Staviate, aby ste mali viac. Všetci chcú viac. Ľudia sú chamtiví. Áno, áno.“

„Nechceš sa vrátiť do pekla?“ spýtal sa jej Alon.

„Nie, nie, nie,“ odpovedal zásadne Vesa. „Nie sú tam myši. A ani sa to nedá. Toto náhodou viem.“

Alon si od únavy zívot na celé ústa.

„Hej,“ pichla ho ostrým nechtom do ramena. „Vieš čo je peklo?“

„Nie.“

„Peklo je celá jedna sféra bytia,“ hovorila Vesa. Zdalo sa, že ju to celkom baví. „A vieš čo to znamená? Nie? Tak ja ti to poviem, lebo toto náhodou viem. Peklo je sféra bytia ktorá je deš-tru... Ehm, deštrukčná. Peklo je každý svet, v ktorom musíš zabiť, aby si prežil. Tento tvoj svet je zelenší ako svet, z ktorého prišli démoni, ale princíp je rovnaký.“

Alon sa na ňu zamračene pozrel. „Odkiaľ toto vieš?“

„No lebo som z pekla,“ odpovedala mu. „Tak ako aj ty. Všetci, čo zabíjame sme z pekelnej sféry. Vieš? Ja toto náhodou viem. V pekelných svetoch tečie krv a je tu utrpenie. Chceš mi povedať, že ty si nikdy nezabil? Teda okrem starého.“

„No,“ zamyslel sa Alon. V opitosti zabil muža v hostinci a to bol jediný dôvod, prečo opustil domovinu. „Zabil som človeka,“ zdôveril sa jej napokon. „Preto som ušiel z môjho mesta. Aby ma nechytli.“

„A prečo si smutný?“ pýtala sa ho Vesa. „Veď vy sa zabíjate medzi sebou stále.“

„Stále nie,“ ohradil sa Alon. „A keď aj niekoho zabiješ, tak musíš čeliť spravodlivosti.“

„A kto čelí spravodlivosti keď je vojna? Viem, že vediete vojny a tam sa zabíjate.“

„Vtedy nikto. Vojna je iná.“

„Ako iná? Ľudia prichádzajú o život. Ja tomuto nerozumiem. Nechceš druhého zožrať, ale aj tak ho zabiješ. Prečo? Tomuto náhodou nerozumiem. Veru nie. To je akoby som chytala myši len tak, zabíjala ich a nejedla. Načo?“

„Lebo by ten druhý zabil teba.“

„Divné,“ poznamenala Vesa. „A čo ja? Zabiješ aj mňa?“

„Možno,“ odfrkol Alon. „Ale zatiaľ nie.“

Vesa sa na neho zadumane zahľadela. Zvlášťne pri tom skrivila pery. Žiara z pahreby sa

odrážala v jej tmavých očiach. „Hmm,“ zahundrala si. „Vieš, že máš v sebe niečo... No niečo divné.“

Alon sa na ňu zamračil. „Čo divné?“

„Toto náhodou neviem, ale asi sa to páči démonom. Preto za tebou išiel pekelný barón až na farmu starého.“

To by dávalo zmysel. Priťahoval démonov. Keď na neho Constanza namierila dýku, tak sa rozžiarila. Sarita mu zase povedala, že ho možno zaklial kozí démon. „Som prekliaty?“ spýtal sa.

„Neviem,“ odvetila Vesa. „Niektorí démoni dokážu prekliať. Potrebujú dostať duše do pekla. Potom tu v tomto svete ostane len prekliate telo. Alebo ťa démoni rovno zožerú.“

„A ty vieš prekliať? Čo si spravila Sarite?“

„Ja? Ja nič,“ bránila sa Vesa. „To starý. On to vymyslel. Ja som mu len pomohla premiestniť dušu jeho ženy. Dával mi za to myši. A vieš čo? Starý ovládal okultnú mágiu. Podľa mňa ho to naučila bohyňa temnoty.“

Alona niečo napadlo: „Počuj. Táto bohyňa temnoty by vedela povedať, čo je vo mne?“

„Možno áno,“ odpovedala Vesa. „Chceš za ňou ísť? Ja viem kde býva. Toto náhodou viem.“

„Kde?“

„Tam,“ ukázala prstom niekam do tmy. „Tým smerom.“

„Kde tam?“

„No veď tam. Niekoľko dní cesty. Býva v takom starom hrade.“

„Poznáš cestu?“

„Nepoznám,“ povedala Vesa. „Ale vycítim to. Určite tam trafím. Áno, áno.“

Alon sa zapozeral do žeravých uhlíkov v pahrebe. „Zajtra tam vyrazíme. Musím zistiť, čo sa to so mnou deje.“

„Ako povieš,“ riekla Vesa a vyskočila rezko na nohy. „No, ja idem niečo uloviť.“ Otočila sa a odkráčala preč. Z tmy sa ozývali len slová: „Myška, myšička, kde si? Pod' ku mne.“

Alon mal problém udržať otvorené oči. Hodil do pahreby niekoľko hrubších konárov. Ľahol si na zem. Bola tvrdá, ale bolo mu to celkom jedno. Oheň príjemne hrial.

Premýšľal o tom, čo povedala netopieria žena. Môže v ňom byť niečo ukryté? Je tento svet skutočne peklom?

Ani tok myšlienok ho neudržel hore. Zavrel oči a behom chvíle zaspal.

Pozeral sa na hladinu krvavej rieky. V nose cítil jej sladký hnilobný zápach. Prúd unášal kosti a kusy ľudského mäsa. Na hladine si všimol oko, vlasy a kusy kože.

Pohltil ho absolútny strach a utrpenie. Koľko bolesti zažili títo ľudia než ich odniesla rieka?
Kto boli títo ľudia?

Z rieky sa vystrčila akási ruka, ktorá tápala nad hladinou.

Alon sa naklonil bližšie. Uvidel tam ľudskú tvár. Dusila sa krvou. Pozrel sa lepšie.

Bol to on. Pod hladinou videl svoju vlastnú tvár. Ruka ho zdrapila za krk a stiahla do krvavej rieky. Začal sa dusiť.

Alon sa strhol zo sna. Rozhadzoval rukami, akoby sa snažil plávať. Lapal po dychu. V ústach cítil sladkú a železitú pachuť krvi. Zdalo sa mu, že sa dusí.

„Hej, hej,“ povedal niekto. „Len pokoj.“ Bola to Sarita. Pobúchala ho po chrbte.

Odkašľal si a vyskočil na nohy. Vyplašene sa poobzeral okolo. Bolo už ráno. Nachádzal sa v malom hájiku stromov. V šedej pahrebe tleli posledné uhlíky.

„Krvavá rieka?“ spýtala sa ho Sarita.

Alon prikývol. Ten sen bol tak živý.

„Treba osedlať kone,“ povedala.

„Idem,“ odsekol vyšiel z hájika na lúku. Pozrel sa na temnú oblohu. Opodiaľ znudene postávali kone. Prehodil jedno sedlo na chrbát koňa a začal priťahovať popruhy.

„Alon,“ oslovila ho netopieria žena. Vybehla spoza stromov na lúku. „Pozri na toto,“ ukázala na zem. Boli tam vyhrabané diery. „Chytila som myši. Vykopala som ich. Možno tam ešte nejaké sú, chceš? Chytím ti na raňajky?“

„Nie,“ odsekol Alon a potľapkal koňa. Potom prešiel k druhému, aby ho osedlal.

„A kone si nedajú?“ pýtala sa Vesa. „Nechcú zožrať myši?“

„Kone nežerú myši.“

„Ako vieš?“

„Ach,“ povzdychol si Alon. Ani si to neuvedomil, ale pri tých hlúpych rečiach aj zabudol na sen o krvavej rieke.

„Čo?“ vyštekla Vesa a zatrepala krídlami. „Ja za to nemôžem, že hlodavce sú také dobré. Mňam. A vieš ešte čo? Som premýšľala. Tá bohyňa temnoty asi nebude rada, keď sa dozvie, že starý zdochol. Dúfam, že ma znovu nechytia a nepredajú ďalšiemu starému.“

„Mhm,“ mrmlal Alon. Otvoril koňovi papuľu aby do nej vložil zubadlo.

„Ak ma budú chcieť zase chytiť tak ma ochrániš? Čo? Ochrániš ma?“

„Pokúsim sa.“

„Dobre. A ešte niečo,“ ukázala niekam do diaľky na nekonečné lúky. „Tadiaľ sa ide k

starému hradu. Tam sídli kult a bohyňa temnoty. A mali by sme ísť čím skôr, lebo nás tu nájde býci démon. Zatiaľ ho ale necítim.“

Alon nevedel pochopiť ako môže byť taká čulá a nabudená. „Spala si vôbec?“

„Čo? Prečo? Nie som unavená,“ zvláštne sa mračila, akoby nevedela pochopiť otázku. „Chytala som myši a strážila kone. Henten hnedý je tvoj, že? Áno je. Toto náhodou viem. Ten je pekný. A hentie dva čo mal starý v stajni sú takí zdochliaci. Teda oproti tomu tvojmu.“

Alon nakukol ponad chrbát koňa a pozrel na Vesu. „Čo sú?“

„Zdochliaci,“ zopakovala.

„To je čo?“ opýtal sa ďalej sa venoval sedlu. Potiahol popruhy, aby zistil, či dobre drží.

„No také sú zdochnuté,“ vysvetľovala Vesa. „Znudené. Len tak postávajú a nič ich nezaujíma. Ten tvoj sa stále niekam pozerá.“

„Lebo je vodca stáda. Dáva pozor. Má to v krvi.“

„Aha, aha. Povedz mi viac.“

„Vždy je nejaký kôň, ktorý ide na čele. Ten striehne na všetko okolo. Keď je kôň na čele pokojný, tak sú pokojné aj kone za ním.“

„Hm,“ zamyslela sa Vesa. „Rozumiem, ale nechápem.“

„To nevadí,“ odvetil Alon zamykal sedlom. Držalo pevne.

Všetky kone boli teraz osedlané a pripravené na jazdu.

Z lesíka vyšla Sarita. Svoje rúcho mala medzi nohami pretrhnuté, aby mohla pohodlne sedieť v sedle. Prešla k svojmu koňovi a pohladkala ho po krku. „Kam ideme?“ spýtala sa.

„Ideme navštíviť bohyňu temnoty,“ odpovedal jej Alon. „Vesa tvrdí, že je vo mne niečo, čo priťahuje démonov.“

„Dobre,“ prikývla Sarita. Jednu nohu vložila do strmeňa, druhú prehodila cez chrbát koňa a rázom sa ocitla v sedle.

„Áno,“ hovorila Vesa. „Ideme tam. Určite nám pomôže.“ Začala sa nemotorne driapať do sedla. „Uch, Och... Ešte tu. Počkaj! Stoj!“ Kôň spravil pár krokov vpred. „Skoro... Tak a je to.“ Konečne sa jej podarilo vysadnúť. „Dobrý, dobrý,“ pochválila svojho tátoša.

Alon vysadol celkom ladne. Chytil oťaž a popohlnal hnedáka vpred.

Cestovali už dva dni. Na koňoch prekonali obrovské diaľky za krátky čas. Spreádzala ich neustále zamračená obloha. Sem tam z nej spadlo pár kvapiek. Snažili sa držať čo najďalej od lesov, aj keď Vesa tvrdila, že žiadnych démonov necíti. Okrem toho počas cestovania neustále trepala svoje nezmysly.

Keď tie hlúposti Alonovi už liezli na nervy, tak jednoducho popohнал koňa do klusu, alebo cvalu. Vtedy sa Vesa so smrťou v očiach sústredila na jazdu. Skákala v sedle ako vrece slamy.

Sarita sa do žiadnej debaty nezapájala. Neustále sa pozerala pred seba do diaľky, akoby tam striehlo niečo nebezpečné. Zahĺbila sa do vlastných myšlienok.

Na obzore sa črtal zalesnený kopec a na jeho vrchole sa pýšil starý šedý hrad.

„Tam!“ zakričala Vesa a ukázala pred seba. „To je ten hrad. Tam býva bohyňa temnoty.“

„Vyzerá to ako zrúcanina,“ odvetil Alon. „Si si istá?“

„Áno,“ riekla Vesa. „Toto náhodou viem.“

Široko ďaleko nebolo ani stopy po ľudskej činnosti. Tento hrad musel byť opustený už veľmi dlhú dobu.

Skupina pokračovala krížom cez panenské lúky smerom k hradnému kopcu.

Trojica na koňoch zastavila pred vstupom do lesa. Viedla doň prášná cesta, ktorá však zarastala burinou. To znamenalo, že je využívaná len veľmi zriedka. Až podozrivé ticho budilo podozrenie, že niečo nie je v poriadku.

Sarita sedela na koni strnulo a v rukách nervózne zvierala oťaž.

Alon vedľa nej pristavil svojho hnedáka. „Si v poriadku?“

„Hej,“ odsekla Sarita.

„Pokračujeme ďalej?“

Sarita neodpovedala. Jej kôň vykročil vpred.

Vstúpili do lesa. Vládlo tu šero a ticho. Medzi stromami sa dali zahliadnuť staré rozpadnuté domy obrastené machom. Určite to kedysi bola usadlosť pod hradom, avšak po zabudnutých rokoch ju pohltila príroda.

Alon sa z chrbta koňa pozeral z jednej strany na druhú. Nemohol sa zbaviť pocitu, že ich niečo, alebo niekto pozoruje.

V lese zapraskali konáre.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Alon. V tmavom hustom poraste nič nevidel.

„Možno veľká myš,“ odpovedala mu Vesa.

„Je to tu bezpečné?“ vyzvedal ďalej Alon. „Možno by sme sa mali vrátiť.“

Odpovedala mu Sarita. „Nie,“ riekla rázne. „Pokračujeme.“

To od nej bola veľmi zvláštna reakcia. Alon si začal uvedomovať, že tu niečo nesedí.

Cesta začínala stúpať. Tu a tam z nej trčali staré dlažobne kocky prerastené burinou.

„No,“ hovorila Vesa. „Už nie sme ďaleko. Tadiaľto hore na kopec a hotovo.“

Netrvalo dlho a ocitli sa na skalnom vrchu. Pred nimi sa k zamračenej oblohe týčili vysoké hradby schátraného hradu.

Z brány vybehli traja bradatí muži v kožených vestách. V rukách zvierali veľké sekery. Mali pomaľované tváre čiernym uhlím.

„Stojte!“ zakričal jeden z nich.

Trojica zastavila kone.

„Hej!“ zakričala netopieria žena. „To som ja! Vesa!“

„Prichádzame v mieri,“ pridal sa Alon.

Bradatý muž reagoval: „Bohyňa vás očakáva. Dole z koní!“

Alon váhal. Vedel, že v sedle ma výhodu. Ak by sa strhol boj, tak na koni by premohol všetkých troch. Hodil krátky pohľad na Vesu.

„Neboj sa,“ povedala mu. „Je to v poriadku.“ Zoskočila zo sedla.

Sarita už stála nohami na zemi. Alon zliezol z koňa ako posledný.

„Dobre,“ povedal bradatý muž. „Dajte sem kone. Ďalej pôjdeme pešo.“

Dvaja pomaľovaní muži im zobrali kone a viedli ich za ťaž nevedno kam.

„Podťe ďalej,“ vyzval ich bradatý muž.

Alon, Sarita a Vesa prešli v sprievode ozbrojených mužov krátkym tunelom v hradbách. Ovalil ich odporný smrad. Ocitli sa na hlavnom dvore. Všade sa povalovali stovky ľudských kostí a lebiek. V jednom rohu pod múrmi hradu ležalo na kope niekoľko hnijúcich tiel natoľko zdeformovaných, že ani tá najodvážnejšia ľudská myseľ nedokázal pochopiť rozsah mučenia, ktorým si museli prejsť.

Privítali ich dobré dve desiatky mužov a žien s pomaľovanými tvármi. V rukách držali nebezpečné sekery. Prsia žien zakrývali len kožené pásiky a bradatí muži mali na sebe staré vesty. Ich telá zdobili všemožné obrazce nakreslené čiernym uhlím.

„Čo to?“ zašomral si popod nos Alon. Otáčal sa zo strany na stranu. „Čo je toto za miesto?“ spýtal sa nahlas.

Sarita mlčala. Nasadila si na hlavu hlbokú kapucňu a zakryla tak svoju tvár.

Vesa poskakovala na mieste. „Ja to tu poznám. To áno. Tu býva bohyňa temnoty.“ Rozprávala, akoby bolo celkom bežné vidieť stovky ľudských kostí na jednom mieste. „Áno, áno. Tuto býva kult.“

„Ticho!“ zvraskol jeden z mužov. „Bohyňa prichádza.“

Bojovníci a bojovníčky so sekerami sa uklonili.

Na dvor prišla žena v stredných rokoch odetá v majestátnych čiernych šatách. Pohybovala sa ladne. Vlasý šedé ako popol a červené takmer až démonické oči jej dodávali zlovestný rafinovaný pohľad.

„K zemi!“ zahučal jeden z mužov a treskol Alonovi poriskom sekery do chrbta. Ten padol na kolená a zasyčal od bolesti.

Sarita si kľakla hneď a ostala pozerat' do zeme tak, aby jej cez hlbokú kapucňu nebolo vidieť do tváre.

Bohyňa temnoty sa postavila pred trojicu. Členovia kultu so sekerami ich obklopovali. „Ach, Vespertília,“ prehovorila bohyňa a premerala si netopieriu ženu. „Vrátila si sa. Kde je Mentior?“ Jej hlas bol prekvapivo pokojný, takmer až materinský.

„Starý?“ reagovala Vesa. „Starý zdochol. Alon ho zabil. Otrieskal mu hlavu o stôl, až z nej ostala len krvavá kaša. Toto náhodou viem.“

„Alon.“ Bohyňa temnoty zopakovala to meno, akoby jej to niečo pripomínalo. „To bude určite tento mladý muž. Nuž vstaň. Vstaň a pozri sa mi do očí.“

Alon opatrne vstal. Žiadny prudký pohyb. Pozrel sa žene do červených očí. Išla z nich akási nadprirodzená sila.

Sarita ešte stále kľáčala na kolenách zahľadená do zeme.

Tajomná žena sa ho spýtala: „Tak ty si Alon?“

„Áno,“ odpovedal pohotovo.

„Ja som Umbra, bohyňa temnoty,“ predstavila sa slušne. Potom otočila pohľad. „A toto stvorenie, ktoré stále kľáči na zemi je kto? Vstaň a pozri mi do očí.“

Sarita sa odrazu rozbehla vpred na bohyňu. V ruke sa jej zablyslo ostrie dýky.

Umbra mávla rukou.

Žena v rúchu spadla na zem, akoby jej niekto hodil poleno pod nohy. Dýka jej vyletela z rúk a s cinknutím dopadla na kamennú dlažbu. Kapucňa jej spadla z hlavy.

Alon jej chcel skočiť na pomoc, ale bojovníci so sekerami ostali v strehu a zomkli sa okolo neho.

„Ach,“ spustila pokojne bohyňa temnoty. „Zlaté oči, zlaté vlasý a náušnica v nose. Ty si zlatý otrok, dievča moje. Ako sa voláš?“

Sarita sa triasla od hnevu. Sedela na zadku na chladnej zemi a nemohla vstať, akoby ju držala nejaká neviditeľná sila. S nenávisťou sa pozerala na tú ženu pred sebou.

„Už si spomínam,“ pokračovala Umbra. „Ty si Sarita. Jeden z našich lepších otrokov.“

„Ha?!“ vyštekol Alon. „Čo sa to deje?“

„Môj drahý,“ spustila Umbra. „Sarita je zlatý otrok, ktorého sme vytvorili. Je to silná žena.“

Už mu to začínalo dochádzať. Ešte v Hmlistých Horách mu prezradila, že na nej spáchali akýsi rituál a tak získala silu zlatého svetla.

Umbra si ešte raz prezrela Saritu sediacu na zemi a potom sa usmiala ako keď sa matka kochá pohľadom na svoje dieťa. „Prineste zlatú klietku!“ rozkázala.

„Nie!“ zakričala Sarita. „Prosím, Nie!“

Dvaja bojovníci ju zdvihli za ruky. Mykala sa, ale márne.

Medzitým k nim pribehla pomaľovaná žena aj so zlatou klietkou. Položila ju na zem pred bohyňu.

Alon si spomenul ako pomohol Sarite nájsť podobnú klietku v jaskyni. Bol v nej zatvorený jej hlas. Keď sa prvý raz stretli tak nemohla rozprávať.

„Nie!“ kričala ďalej zúfalo Sarita. „Ja som nechcela a...“

Bohyňa temnoty zase mávla rukou.

Ostalo ticho. Sarita stratila hlas. Po lícach jej tiekli slzy. Otvárala ústa, no nedokázala vydať ani hlásku. Zúfalstvo v jej očiach nahnało strach dokonca aj Alonovi.

„Odneste ju,“ prikázala Umbra.

Zlatovláska dostala tvrdú ranu na temeno hlavy rúčkou sekery. Spadla na zem ako sťatý strom. Členovia kultu ju vliekli preč. Bezvládne za sebou ťahala nohy.

„Hej!“ zakričal Alon. Srdce mu pukalo žiaľom a hnev zatienil jeho úsudok. Pokúsil sa vytrhnúť mužom zo zovretia. Hneď dostal ďalšiu ranu do chrbta. To ho upokojilo.

Vesa stála opodiaľ a všetko pozorovala. „Ajaj,“ povzdychla si. „To nie je dobré. Toto náhodou viem.“

Umbra sa na ňu usmiala: „Vespertília, choď do svojej cely. Čakajú tam na teba potkany.“

„Hí!“ prekvapila sa Vesa a poskočila. Rozbehla sa pomedzi dve hromady ľudských lebiek a stratila sa vo dverách hradu.

Alon sa neveriacky pozeral na bohyňu temnoty. Okolo nich postávali členovia kultu. Pozorne striehli na cudzinca a boli pripravení ho rozsekať veľkými sekerami.

Bohyňa temnoty gestom ruky odohnala bojovníkov a bojovníčky. „Choďte preč! Nechajte nás samých.“

Členovia kultu sa rozprchli na všetky strany a pozaliezali do hradných chodieb.

Alon sa nestíhal čudovať, ako oddane tú ženu poslúchajú. Teraz na dvore plnom ľudských kostí a hnijúcich tiel ostal len on sám a výstredná bohyňa temnoty.

„Konečne,“ prehovorila Umbra. „Konečne máme trochu súkromia. Prezrad' mi, drahý Alon, čo ťa sem privádza?“ Zobrala jednu lebku z kopy vedľa a začala si ju prezerat', akoby to bol nejaký umelecký skvost.

„Ja...“ nasucho preglgol. Hromady kostí mu naháňali strach. Začínal si myslieť, že o chvíľu pribudne jeho telo na jednu z kôp. Mal by vytasit' meč a zabiť bohyňu? Túto myšlienku rýchlo zahnal. Sarita sa o to pokúsila a nedopadlo to dobre. „Ja chcem vedieť, čo sa vo mne ukrýva.“

„Prečo myslíš, že sa v tebe niečo ukrýva?“ reagovala otázkou Umbra a nedbalo hodila lebku na zem. Tá pri dopade praskla a rozpolila sa.

„Povedala mi to Vesa,“ odvetil Alon.

„Je to tak,“ prikývla Umbra. „Cítila som tvoj príchod už od včera. Je to silné. Nepochybne musíš priťahovať spasiteľov.“

„Spasiteľov?“ čudoval sa.

„Vy ich voláte démoni. V skutočnosti sú to spasitelia. Prišli zbaviť tento svet nenávisti, aby ho spasili.“

Alon nevedel reagovať. „Tak.. Ehm, môže byť,“ riekol napokon.

Bohyňa mu pozrela priamo do očí. Alon cítil jej silu. Zdalo sa mu, akoby sa mu niekto špára v hlave a snaží sa ukradnúť jeho myšlienky.

„Čo odo mňa chceš?“ spýtala sa ho. „Podľa výrazu v tvojej tvári je zrejmé, že sám nevieš, čo vlastne chceš. Vidím ti to v očiach. Si stratený.“

„Áno,“ priznal Alon. „Som. A chcem vedieť, čo je vo mne a ako sa toho zbaviť.“

„Ach,“ povzdychla si bohyňa. „Je v tebe niečo pekelné. Tvoja existencia je spojená s peklom. Určite mávaš sny o pekle. Tie sú vždy najhoršie, keď sa postavíš démonom, je tak?“

Alon prikývol. Cítil ako mu po celom tele prebehol mráz. Otriasol sa ako mokrá pes, ktorý vybehne z potoka.

„Poviem ti, drahý, že je to veľmi silné,“ pristúpila k nemu. Bola od neho vyššia o pol hlavy. V tvári mala ľahké vrásky. Nebyť prenikavých červených očí, tak by vyzerala ako starostlivá matka v stredných rokoch.

Pohladkala Alona po líci jemne a starostlivo ako matka.

On sa nezmohol ani na slovo. Stál ako socha. Hneď ako sa ho dotkla, pocítil pulzujúcu silu.

„Cítim to,“ hovorila Umbra. „Spojenie s peklom. Ty, môj drahý, pochádzaš z pekla.“

„Čože?“ vyhrkol Alon. Srdce mu tak poskočilo, až ho pichlo na hrudi.

„Ako som povedala,“ hovorila ďalej bohyňa temnoty. „Tvoj pôvod je pekelný. To ti viem potvrdiť. Povedz mi, drahý, čo si myslíš, že tu robíme?“ Gestom ruky zahrnula celý dvor.

„Zabíjate ľudí.“

„Ak myslíš toto,“ ukázala na kopu kostí opodiaľ, „tak sa mýliš. Snažíme sa pochopiť peкло a

spasiteľov, teda démonov. Vytvárame zlatých otrokov akým je aj Sarita. Nemusíš ju ľutovať. Je to jej osud. Ona je potomkom prastarých ľudí, ktorých vyšľachtili na boj proti démonom. My týchto ľudí chytáme a cvičíme, aby vedeli vycítiť zlaté svetlo. Učíme ich ovládať dávno zabudnutú mágiu.“

„Mučenie nie je cvičenie,“ reagoval podráždene Alon.

„Ale je, drahý môj. Samozrejme, že je. Nie všetci sú dosť silní na to, aby túto mágiu ovládli. To je však len časť týchto kostí.“ Umbra sa rozhládla po dvore, akoby bola na všetky tie staré kostry pyšná. „Snažíme sa pochopiť peklo a spasiteľov. Snažíme sa ich privolať. A to si vyžaduje životy ľudí. Ty tu vidíš kostry mŕtvych a utrápených ľudí. Ja v nich vidím hrdinov, ktorí nám pomáhajú pochopiť peklo a démonov. Svojim utrpením nás privádzajú krok po kroku bližšie k spasiteľom. Preto ich hromadíme na tomto dvore. Aby sme nezabudli na ich obeť.“

„A čo Sarita?“ opýtal sa. „Ona skončí na tejto kope kostí?“

„Nie, nie, nie,“ zakývala nesúhlasne Umbra. „Sarita bude predaná ako aj predtým. Démoni zaplavili tento svet a zlatí otroci sú veľmi drahá záležitosť. Náš kult z niečoho musí žiť. Niekedy vymeníme zlatého otroka za desiatky ľudí.“ Chytila jednu dlhú kosť a ukázal ju mužovi pred sebou. „Toto sú tí ľudia.“ Zahodila kosť späť na kopu.

„Takže chcete otvoriť bránu do pekla?“

„Otvoriť bránu do pekla a privítať spasiteľov.“

„Tak prečo vytvárate zlatých otrokov?“ vypytoval sa Alon. „Veď chcete démonov privítať a nie s nimi bojovať.“

„Pretože zlatý otrok ma cenu nad zlato,“ odpovedala mu pokojne Umbra. „Ale hlavne preto, lebo nám pomáhajú pochopiť podstatu pekla. Dokážu sa s ním spojiť. To je pre nás cenné. Chceme cez nich otvoriť pekelnú bránu.“

„Dobre, ale niekto už otvoril bránu do pekla, nie?“

„To je pravda,“ hovorila Umbra. „Niekto niekde otvoril bránu do pekla a neboli sme to my. Vieš prečo uctieваме démonov?“

„Nie.“

„Spasitelia, teda démoni, nepoznajú pýchu. Nezabíjajú sa pre bohatstvo ani medzi sebou vo vojnách ako my. Musíme sa od nich učiť. Musíme tento svet očistiť.“

„Hm,“ zamyslel sa Alon. Podobné slová rozprávala aj Vesa, takmer akoby mala naučenú tú istú rozprávku.

„Ty, drahý môj, si sa ukázal ako dar. Prišiel si ku mne sám. To je znamenie.“

„Znamenie čoho?“

„Máš v sebe peklo,“ pokračovala Umbra. „Ty si posledný kúsok skladačky, drahý Alon. Na dokončenie rituálu potrebujem niekoho, kto má pôvod v pekle.“

„Ale...“ pokúsil sa odpovedať, no márne. Nedokázal zo seba vydať ani hlásku. Nevedel sa pohnúť. Jeho vlastné telo ho prestalo poslúchať. Čo sa to deje?

Bohyňa temnoty ho láskyplne pohladkala po vlasoch. Naklonila sa k nemu a pošepkala mu do ucha: „Čakám na teba celý život, pán pekiel.“

Alon stratil vedomie. Všetko ostalo čierne. Jeho bezvládne telo spadlo na zem.